

HỒI THỨ BỐN MƯỜI TƯ

MAI, LAN, TRÚC, CÚC

Tiêu Anh đưa mắt nhìn viên thuốc với cái lá ở trong tay Long Sinh, trong lòng rất an ủi và thủng thẳng xen lời nói:

Nghe Phạm huynh nói Bái Khiết giáo chủ tuy có ý hối cải mà vì tai nghiệp quá nặng nên vẫn bị trời đánh. Bởi vậy Tiêu Anh tôi mới cảm thấy ông trời đã thương tôi thực. Nếu Băng nhi nói được thì chỉ đợi kiếm thấy Bích nhi, để cho hai chị em nó cùng lấy Độc Cô Sách là tâm nguyện của tôi đã hoàn thành. Lúc ấy tôi sẽ đi làm việc thiện để chuộc tội lỗi xưa, cho tới khi tắt thở mới thôi.

Mộ Dung Băng đứng cạnh đó nghe Tiêu Anh nói xong, liền kéo tay áo lôi Dật Tư sang bên và viết xuống đất:

"Tạ tử tử, vừa rồi mẹ tôi nói Bích nhi là ai thế?"

Dật Tư xem xong những chữ đó, liền mỉm cười đáp:

-Tên cô ta là Mộ Dung Bích, là chị gái cùng cha khác mẹ với Băng muội. Hiện giờ không biết cô ta đi đâu, tìm kiếm mãi không thấy.

Tuy không nói được, Mộ Dung Băng nghe thấy Dật Tư nói như vậy đã ứa nước mắt ra, mặt lộ vẻ hổ thẹn và khóc lóc ngay.

Sự biến hoá đột ngột ấy khiến Long Sinh, Tiêu Anh và Dật Tư ba người đều ngạc nhiên vô cùng.

Tiêu Anh vội ôm Mộ Dung Băng vào lòng với giọng rất nhu mì hỏi rằng:

-Băng nhi, tại sao con lại khóc lóc như thế?

Nghĩ tới khi ở trên bờ hồ Thái Hồ, vì ghen sinh hận, mình đã làm nhục người chị cùng cha khác mẹ của mình và còn cắt tóc dài của nàng ta nữa. Nàng càng nghĩ càng hổ thẹn, bỗng đứng phắt dậy tới trước vách đá đâm đầu vào ngay.

Tiêu Anh không ngờ Mộ Dung Băng lại tự tử như vậy không kịp ngăn cản nên chỉ giậm chân, lo âu đến ứa nước mắt ra và thở dài.

Cũng may, Dật Tư và Long Sinh cả hai thấy thần sắc của Mộ Dung Băng hơi khác đã sớm đề phòng rồi. Nên cả hai người cùng ra tay ngăn cản không để cho Mộ Dung Băng đâm đầu vào vách đá.

Tiêu Anh vội nhảy theo tới ôm chặt Mộ Dung Băng vào lòng, khóc sụt sùi và la lớn:

-Có việc gì Băng nhi cứ nói ra đi? Tại sao con lại tự tử như thế? Dù con có trót giết chết chị Bích rồi, mẹ cũng không trách con đâu. Vì lúc ấy con chưa biết chị ấy là chị của mình. Đồng thời mẹ vẫn coi con như là con ruột thịt của mẹ vậy.

Lúc ấy vẻ mặt của Tiêu Anh rất hiền từ, khiến Mộ Dung Băng lại càng cảm động thêm, cứ nằm phục trong lòng Tiêu Anh mà nức nở khóc hoài.

Đừng nói Dật Tư là đàn bà con gái, ngay cả Long Sinh là người có gan dạ như sắt, mà thấy tình cảnh của mẹ con Tiêu Anh như vậy cũng phải cảm động đến ứa nước mắt ra.

Người nào cũng vậy, khi có việc tội lỗi ở trong đáy lòng, cảnh giải quyết tốt nhất là chỉ có thể thổ lộ hết tội trạng, thành thực sám hối. Cho nên sau khi khóc nức nở một hồi, Mộ Dung Băng, liền bẻ một cành cây viết chữ xuống đất, kể lại chuyện ở trên bờ Thái Hồ mình làm nhục Mộ Dung Bích như thế nào cho Tiêu Anh, Long Sinh và Dật Tư ba người xem.

Tiêu Anh xem xong những chữ của Mộ Dung Băng mới vỡ òa nhưng Long Sinh thì hình như bỗng nghĩ tới một việc gì liền cười ha hả hỏi Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử hôm nay là ngày mấy?

Dật Tư ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

-Hôm nay là ngày hai mươi chín tháng hai.

Long Sinh lại hỏi tiếp:

-Hội kỳ của Thiên Nam đại hội có phải là ngày mười ba tháng ba không? Từ đây đi Ly Hồn cốc thì chỉ bốn ngày là đủ rồi.

Dật Tư gật đầu đỡ lời:

-Phạm huynh nói như vậy rất đúng nhưng tại sao bỗng dưng huynh lại tính toán đến thời giờ như thế làm chi?

Long Sinh có vẻ đắc trí cười ha hả nói:

-Vì tôi thấy thiên tính mẹ con của Tiêu Thánh Mẫu với Mộ Dung cô nương, tôi mới nảy ra một ý kiến là muốn lợi dụng mấy ngày nhàn rỗi đó, chúng ta cùng đi kiếm cho ra Mộ Dung Bích cô nương.

Tiêu Anh có vẻ không tin, ngạc nhiên hỏi:

-Phạm huynh, chúng ta cần phải đi ngay dự Thiên Nam đại hội, không thể nào rời khỏi tỉnh Quý Châu này được, vì chỉ vồn vẹn trong chín ngày thôi, như vậy thì làm sao mà tìm thấy được tung tích Bích nhi cơ chứ?

Long Sinh vừa cười vừa đáp:

-Thánh Mẫu cứ yên tâm, tôi đã có một diệu kế rất hay rồi.

Thấy lời nói của Long Sinh có vẻ tự tin lắm. Dật Tư liền xen lời nói:

-Phạm huynh có diệu kế gì xin cứ nói cho chúng tôi được nghe với?

Long Sinh nhìn viên thuốc với cái lá ở trong tay vội tươi cười đáp:

-Chúng ta một mặt cứu chữa cho Mộ Dung Băng khỏi bệnh, một mặt tôi sẽ nói diệu kế ấy cho các vị hay.

Nói xong, ông ta liền dùng cái lá Lục Diệp Hồng Tính Thảo, gói viên Khiết Vương độc đơn hoàn lại, mồm thì nói với Mộ Dung Băng rằng:

-Mộ Dung cô nương hãy nuốt cái lá này vào trong cổ họng, nhưng chớ có nuốt vào bụng. Chiếc lá và thuốc tan rồi, cổ họng vừa mát vừa đau, thì phải vận chân

khí dồn lên trên cổ họng để chất độc biến thành một thứ nước không có hại cho tạng phủ, lúc ấy lão phu sẽ để tay vào yếu huyệt ở trên vai cô nương, cách thể truyền công giúp cô nương một tay.

Mộ Dung Băng rất cảm động gật đầu lia lịa và vội đỡ lấy viên thuốc bỏ vào mồm nuốt luôn, nhưng chỉ nuốt đến chỗ cổ họng rồi nàng ngồi xếp bằng tròn mà lẳng lẳng đợi chờ.

Long Sinh đang định ra tay thì nghĩ đến bò cạp bằng ngọc liền móc túi lấy ra đưa cho Mộ Dung Băng mỉm cười nói tiếp:

-Mộ Dung cô nương, Xích Phát Chân Nhân giáo chủ của Bái Khiết giáo với cô nương rất có duyên phận nên không những đã khăng khai tặng cho cô nương Khiết Vương độc đơn, lá cỏ và lại còn tặng thêm cho cô nương một vật kỳ báu để làm trò chơi nữa.

Mộ Dung Băng vội đỡ lấy con bò cạp bằng ngọc xanh, đưa mắt nhìn những chữ viết ngoằn ngoèo ở trên người con bò cạp, rồi bỗng tỏ vẻ hờn hờ hai mắt sáng ngời.

Tiêu Anh với Dật Tư chỉ chú ý đến hành động của Long Sinh thôi, chứ không để ý đến thần sắc của Mộ Dung Băng.

Long Sinh cũng không phát giác điều đó nên một mặt để tay trên yếu huyệt ở sống vai của Mộ Dung Băng vận Thuần Dương chân khí sang, một mặt mỉm cười hỏi Tiêu Anh với Dật Tư rằng:

-TiêuThánh Mẫu với Tạ Tiên tử tìm mãi không thấy Mộ Dung Bích cô nương, tại sao không nghĩ cách để cho cô ta tới tìm kiếm hai vị?

Dật Tư gượng cười đáp:

-Chẳng lẽ diệu sách mà Phạm huynh định nói lại là câu hỏi này chăng? Phạm huynh nên rõ, Mộ Dung Bích cô nương đã bị cắt tóc, trong lòng chán nản, thì khi nào...

Không đợi chờ nàng nói tiếp, Long Sinh đã vội ngắt lời ngay:

-Tạ Tiên tử đã hiểu lầm rồi, tóc của Mộ Dung Bích cô nương bị cắt đứt như vậy, chỉ chán nản về đường tình duyên thôi, nên theo sự nhận xét của ngu huynh, thì dù nàng ta có chán nản đến đâu cũng vẫn còn nuôi một ý niệm.

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Xin Phạm huynh cho hay biết cao kiến ấy?

Long Sinh nhìn Tiêu Anh, mỉm cười đáp:

-Điều đó, mới là ý nghĩ mà tôi vừa phát giác ra, tôi nhận thấy tình mẫu tử là thiên tính trời sinh, đừng nói là tóc bị cắt, dù xương có sắp bị mục, thịt có sắp tan hết, cũng không thể nào mai một được.

Dật Tư gật đầu tán thành ý kiến ấy và đỡ lời:

-Phạm huynh nói rất phải.

Long Sinh vừa cười vừa nói tiếp:

-Tôi nghe các vị nói, thì tôi nhận thấy nhân phẩm của Mộ Dung Bích cô nương thể nào cũng rất cao quý, và ngày thường thấy hành vi của Thánh Mẫu hơi quá đáng, thể nào cô ta cũng thường lên tiếng khuyên ngăn.

Tiêu Anh nghe tới đây, mặt hồ thẹn ứa nước mắt ra, thở dài đáp:

-Phạm huynh đoán rất đúng, mỗi lần Bích nhi gặp tôi, cũng khuyên không nên làm điều ác và bảo tôi phải làm thế nào tìm cho ra Mộ Dung Băng để nghĩ cách hoá giải mối thù hiểu lầm ấy.

Long Sinh gật đầu, vừa cười vừa hỏi Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, dưới tình hình này, nếu giang hồ đồn đại Bạch Phát Thánh Mẫu Tiêu Anh trở về con đường chính, chưởng môn của các phái đến ngày đại hội ThiênNam sẽ mừng bà ta với cái tên hiệu mới là Bạch Phát ThánhMẫu. Như vậy khi Mộ Dung Bích hay được tin này, liệu có vội đến Ly Hồn cốc, hoặc chính diện tham gia đại hội để mẹ con đoàn tụ với nhau, hay là hoá trang cải dạng ẩn gặp ở trong đám đông mà ứa nước mắt ra an ủi thăm, để hưởng trọn vẹn sự vẻ vang của người mẹ đã đặt dao đồ tể xuống mà biến thành Phật sống?

Dật Tư kêu "ừ" một tiếng, rất phục ý kiến của Long Sinh vừa cười vừa đáp:

-Sao Phạm huynh lại nghĩ ra được diệu sách như thế. Dật Tư tôi rất lấy làm kính phục.

Tiêu Anh cũng rất cảm động ứa nước mắt ra nhìn LongSinh:

-Đa tạ Phạm huynh đã nghĩ ra diệu sách ấy nhưng nếu Bích nhi ở cách nơi đây xa quá thì làm sao mà có thể hay được tin này.

Long Sinh mỉm cười đáp:

-Thánh Mẫu khỏi cần phải lo âu điểm đó, tôi đã có cách toàn vẹn rồi.

Tiêu Anh nghe nói tuy không tiện hỏi tiếp, nhưng nét mặt đã lộ vẻ muốn biết rõ kế hoạch ấy ra sao.

Long Sinh thấy vậy hiểu ý vội nói tiếp:

-Ngày mười ba tháng ba là ngày đại hội ThiênNam tất cả các cao thủ võ lâm đương thời, thể nào cũng đến tụ họp ở Ly Hồn cốc. Tin này đối với những người có chút tài ba hấp dẫn lắm, tôi không tin một nhân vật trẻ tuổi mà có võ công như Mộ Dung Bích cô nương lại không tới xem trò vui này.

Tiêu Anh gật đầu đáp:

-Phạm huynh phân tích như vậy tuy có lý, nhưng nhiều khi việc đời lại đi trái với ý tưởng của mình.

Long Sinh lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Diệu sách vẹn toàn của tôi là trong đó đã bao quát việc trong ý muốn với ngoài ý muốn rồi.

Dật Tư vừa cười vừa xen lời hỏi tiếp:

-Phạm huynh không nên quá tự tin như thế, người ở chỗ gần tất nhiên cũng hay, nhưng Mộ Dung Bích tiểu muội hiện giờ đang ở nơi xa, thì huynh có cách gì báo tin cho cô ta biết được?

Long Sinh vừa cười vừa đáp:

-Chúng ta có thể lợi dụng chín ngày tháng thời mà tìm kiếm một nhân vật lục lâm nào xưa nay vẫn có liên lạc với các nhân vật hắc đạo ở các tỉnh rồi nhờ họ dùng chim bồ câu truyền thư hay bắn Lục Lâm Tiễn. Như vậy chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, tin này sẽ truyền đi khắp nơi ngay.

Tiêu Anh nghe kế hoạch của Long Sinh cũng phục mà khen rằng:

-Kế này của Phạm huynh thực tuyệt diệu, chỉ e Bích nhi ở nơi quá xa xôi, dù có hay tin cũng không tới kịp thôi.

Long Sinh vừa cười vừa nói tiếp:

-Đối với điểm này càng dễ giải quyết, nếu Mộ Dung Bích cô nương mà tới kịp núi Dã Nhân, thì việc gì cũng xong hết. Nhược bằng Thiên Nam đại hội đã kết thúc mà vẫn chưa thấy mặt cô ta đến, thì chúng ta sẽ tuyên bố với các nhân vật có mặt tại đó, là đến tết Đoan Ngọ ở núi Đại Hán Dương trên Lư Sơn, sẽ có một cuộc mừng tặng hiệu Bạch Phát Thánh Mẫu cho Tiêu Thánh Mẫu. Như vậy Mộ Dung cô nương thế nào cũng có thời giờ tới kịp.

Dật Tư nghe tới đó, liền xen lời hỏi Tiêu Anh:

-Ngày sinh nhật của Tiêu đại tử vào ngày nào thế?

Tiêu Anh vừa cười vừa đáp:

-Mùng một tháng bảy. Tạ tiên tử hỏi làm chi?

Dật Tư liền nói với Long Sinh rằng:

-Phạm huynh, đừng nói tết Đoan Ngọ nữa, cứ nói mùng một tháng bảy, sẽ mời chưởng môn của các phái lên núi Đại Hán Dương chúc thọ cho Tiêu Thánh Mẫu, như vậy Mộ Dung Bích tiểu muội nghe nói thế nào cũng phải tới ngay.

Long Sinh đưa mắt nhìn Tiêu Anh vừa cười vừa nói tiếp:

-Bây giờ Tiêu Thánh Mẫu đã yên dạ rồi chứ?

Nói tới đó, ông ta bỗng nghiêm nét mặt lại nhìn vào con bò cạp ngọc và nói với Mộ Dung Băng rằng:

-Mộ Dung Băng cô nương, đã tới giờ rồi, cô nương hãy điều vận chân khí dồn lên trên cổ họng, tôi sẽ cách thể truyền công giúp cô nương một tay.

Mộ Dung Băng nghe lời, vận vận chân khí lên trên cổ họng và nàng đã cảm thấy nơi cổ họng phát ra được tiếng kêu rất khẽ rồi.

Long Sinh thở hắt ra một cái, rồi từ từ đứng dậy, chấp tay chào Tiêu Anh, mỉm cười nói:

-Xin mừng Tiêu Thánh Mẫu, Long Sinh tôi may mắn không làm nhục sứ mạng.

Tiêu Anh cảm động đến ứa nước mắt ra đáp:

-Ồn của Phạm huynh nặng như núi Thái Sơn, mẹ con tôi hổ thẹn không biết lấy gì để báo đáp được.

Nói xong, bà ta lại ôm Mộ Dung Băng vào lòng, ứa nước mắt ra với giọng run run nói:

-Băng nhi, con... thử nói một câu... cho mẹ nghe đi!

Mộ Dung Băng cũng ứa nước mắt ra, nhìn Tiêu Anh chỉ kêu "ú" một tiếng, vẫn không sao nói ra lời được.

Long Sinh thấy thế hai má đỏ bừng, cau mày, thăm mạch cho Mộ Dung Băng.

Long Sinh thăm mạch xong, mặt lộ vẻ kinh ngạc, hỏi Mộ Dung Băng tiếp:

-Có thật cô nương không nói lên lời được không?

Mộ Dung Băng lắc đầu, mồm vẫn "ú" mấy tiếng.

Tiêu Anh không sao nhịn được liền hỏi Long Sinh rằng:

-Phạm huynh, tại sao Băng nhi lại không nói được như thế?

Long Sinh gượng cười đáp:

-Chuyện này lạ thật! Khiết Vương độc đơn với lá cỏ Lục Diệp Hồng Tính Thảo đã rõ ràng có công hiệu mà tôi dồn chân khí sang người cô ta cũng thuận lợi lắm. Mạch của cô ta đã như thường, không có bệnh tật gì hết, tại sao không nói được như thế?

Tiêu Anh rầu rĩ thở dài nói tiếp:

-Biết rõ nguồn gốc của bệnh tật thì còn cách cứu chữa được. Bây giờ Băng nhi không có nguyên nhân của bệnh mà chỉ có tình trạng của bệnh thôi. Biết làm sao đây?

Long Sinh hổ thẹn, gượng cười, chìa hai tay ra nói tiếp:

-Long Sinh tôi đã hết cách rồi, tôi cũng không biết nên làm thế nào nữa?

Dật Tư mỉm cười an ủi rằng:

-Hai vị khỏi cần lo âu, chúng ta cứ theo kế hoạch đã định mà hành sự, may ra ở trong Thiên Nam đại hội gặp được Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ ân sư và sư thúc của Độc Cô biểu đệ, thì chắc hai vị ấy thế nào cũng có cách cứu chữa được.

Long Sinh gật đầu đỡ lời:

-Tạ tiên tử nói đúng. Nam Môn Vệ còn không bằng Đại Bi lão hoà thượng. Quả thật y tài ba lắm, bất cứ bệnh tật quái dị như thế nào y cũng có thể cứu chữa được hết.

Bất đắc dĩ bọn Tiêu Anh các người phải đi tìm kiếm tên thủ lĩnh lục lâm của tỉnh Quý Châu để nhờ y truyền tin Bạch Phát Quỷ Mẫu đã cải tà quy chính, với mời quần hiệp cùng đi dự Thiên Nam đại hội, rồi bốn người mới tiến thẳng về núi Dã Nhân.

Ngờ đâu các người đang trông mong Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ để chữa bệnh cho Mộ Dung Băng thì hai vị Thích Đạo Song Tuyết ấy đã có công đức hoàn mãn, cùng dặt tay hành đạo, rời khỏi thế giới trần tục này rồi.

Thì ra anh em Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng lên tới trên hang động đã thấy cửa hang có một tảng đá nặng như hàng vạn cân thật bịt kín.

Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng thấy thế kinh hãi vô cùng hai anh em vội giở hết tốc lực khinh công lên tới gần, mới hay tảng đá đó có viết chữ để lại và mới biết Đại Bi Tôn Giả và Nam Môn Vệ đã tự xê dịch mấy tảng đá đó để phong bế cửa hang, và cả hai người đã thành đạo, rời khỏi thế gian trần tục.

Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng nhớ ơn của sư phụ, cả hai đều đau lòng khôn tả, liền quì xuống trước động, lớn tiếng khóc lóc.

Hai người khóc rất thảm thương, Độc Cô Hưng vừa nức nở khóc vừa nói với Độc Cô Sách rằng:

-Hai vị ân sư đã thành đạo rồi chúng ta có khóc đến chết vẫn vô ích. Chi bằng hãy xem kỹ những lời để lại, rồi thừa kế di chí thì hơn.

Độc Cô Sách nghe nói phải gượng gạt lệ rồi cùng Độc Cô Hưng để ý nhìn những lời huấn thị của vị ân sư để lại.

Thì ra lời huấn thị của hai vị chỉ bảo Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng phải gắng sức giữ vững lòng nhân từ, hành đạo giang hồ, phù trì chính nghĩa thôi chứ không có truyền thụ đặc biệt gì hết.

Chỗ cuối Nam Môn Vệ có đặc biệt để lại cho Độc Cô Sách tám chữ như sau: "Anh Hoàng hảo hợp, nhất kiếm thành danh".

Độc Cô Sách nghe xong ngơ ngác không hiểu, liền nghĩ bụng:

"Câu "Anh Hoàng hảo hợp" hình như Nam Môn sư thúc đã cho ta biết trước thành quyến thuộc với chị em Mộ Dung Bích và Mộ Dung Băng, nhưng còn câu "nhất kiếm thành danh" thì thật khó hiểu quá.

Trước khi chia tay, Thúy Thúy đã trao thanh bảo kiếm Thanh Bình cho ta để chuyển tặng cho Mộ Dung Băng, nhưng bây giờ kiếm ấy đã lọt vào tay Bách Hoa công chúa rồi, chả lẽ kiếm đó sẽ châu về hợp phố, giúp ta gây nên công trạng lớn chẳng?"

Độc Cô Sách nghĩ, hai anh em bàn tán có nên nghĩ cách đẩy tảng đá lớn ấy ra để vào trong động chiêm ngưỡng lại di dung của hai vị ân sư không?

Ngẫm nghĩ giây lát Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Phật gia tịch tịnh, đạo gia phi thăng đó quả là công quả tối cao, kỳ nhất là có trần bụi quấy nhiễu. Tuy hai vị ân sư đã giải thoát, nhưng chúng ta vẫn không nên kinh động tới thì hơn, bằng không việc gì hai vị phải lấy đá lớn bịt kín hang động, không cho chúng ta gặp mặt như thế?

Độc Cô Hưng nghe nói gật đầu đáp:

-ý kiến của đại ca rất phải. Con chim diều không có ở đây, chúng ta phải đi núi Dã Nhân ngay, như vậy mới khỏi lỡ Thiên Nam đại hội.

Độc Cô Sách tính toán ngày giờ, quả thấy cấp bách lắm rồi hai sư huynh đệ quỳ xuống vái lạy, từ biệt ân sư, và rời khỏi Phổ Đà ra bể trở về miền Tây ngay.

Trong khi đi đường, Độc Cô Sách liền kể chuyện sau khi chia tay ở Ly Hồn cốc như thế nào cho Độc Cô Hưng nghe. Độc Cô Hưng nghe Độc Cô Sách nói ở núi La Phù nhảy xuống vực thăm tử tử may mắn gặp gỡ Bán Kỳ lão nhân Nam Cung Giác, liền mỉm cười hỏi:

-Đại ca, cái quạt của Nam Cung lão nhân tặng cho, đại ca có đem theo trong người không?

Độc Cô Sách nghe nói liền móc trong túi lấy cái quạt bằng nan trúc Tương Phi đưa cho Độc Cô Hưng xem.

Độc Cô Hưng giở cái quạt ấy ra xem thấy một bên là tranh, một bên là thơ. Bên tranh chỉ vẽ một cành bạch mai, mấy nét mặc lan, mấy khóm trúc vàng, và mấy khóm trúc đỏ. Thơ thì là bài tứ tuyệt của Bán Kỳ lão nhân viết rất thảo như sau:

"Mai Lan trúc cúc ngụ ý thâm.

Nam Cung phí sát khổ tinh thần.

Thùy năng tận đắc kỳ trung diệu.

Tiện thị giang hồ đệ nhất nhân".

Xem xong bài thơ với tranh vẽ đó, Độc Cô Hưng vừa cười vừa nói:

-Vị Nam Cung tiền bối này có vẻ tự phụ lắm.

Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Trước khi chết Nam Cung lão nhân tặng cho ngu huynh cái quạt này nói là đại biểu tâm huyết cả một đời người của ông ta đấy.

Độc Cô Hưng cau mày nói tiếp:

-Tâm huyết cả một đời người của một vị đại hiệp như vậy ắt phải quan trọng lắm nhưng đệ chỉ nhận thấy có một điểm quái lạ thôi. chứ thật sự không nhận xét ra được cái gì cả?

Độc Cô Sách kêu "ồ" một tiếng, lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Đây không phải là quái lạ, mà chỉ là một bài thơ cố ý làm đảo điên vần trắc. Nếu viết thành "mai lan trúc cúc ngụ ý thâm" mà cảm thấy đọc ngượng mồm, thì câu bên dưới "Nam Cung phí sát khổ tinh thần" lại càng không hợp với câu trên, bằng trắc trái ngược và sai âm luật hết.

Độc Cô Hưng nghe xong mỉm cười đỡ lời:

-Đệ không tán thành ý kiến ấy của đại ca vì mai lan trúc cúc tuy là sai bằng trắc của bài thơ nhưng "lan cúc trúc mai" vẫn là ngượng mồm, nếu muốn cho đúng bằng trắc thì đáng lẽ phải viết là "cúc trúc mai lan" mới phải.

Độc Cô Sách giật mình kinh hãi gật đầu đáp:

-Hưng đệ nói rất đúng, xem như vậy Nam Cung lão nhân có ý vẽ thành Lan, Cúc, Trúc, Mai đấy?

Hai mắt bỗng sáng ngời, Độc CôHưng nói tiếp:

-Như vậy cứ xem bốn chữ đầu khắc bên trong thể nào cũng có sự gì rất huyền bí? Sư huynh hãy để cho đệ xem kỹ bài thơ với bức tranh ở trên quạt vài lần nữa, may ra tiểu đệ có thể tìm được chút bí quyết bên trong chăng? Rồi để đại ca được trở nên giang hồ đệ nhất nhân như Nam Cung lão nhân vẫn kỳ vọng.

Độc Cô Sách thở dài một tiếng gật đầu đáp:

-Cổ nhân vẫn thường nói, người trong cuộc bao giờ cũng mê man, hiền đệ là người ngoài cuộc tất nhiên phải sáng suốt hơn ngu huynh. Vậy hiền đệ cứ xem xét kỹ lưỡng đi!

Độc Cô Hưng lẳng lẳng không nói năng gì hết, cứ một mặt đi đường, một mặt đọc nhẩm bài thơ tứ tuyệt. Đi được một trăm dặm, Độc Cô Hưng đã thuộc lòng hết hai mươi tám chữ của bài thơ mà vẫn chưa nghĩ ra được huyền cơ của bài thơ ấy.

Y tức giận khôn tả, không xem nữa, liền xoay trái cái quạt lên xem cảnh mai, mấy nét lan, mấy khóm cúc và ba cây trúc.

Có công mài sắt có ngày nên kim, quả nhiên Độc CôHưng tìm ra được mảnh lối , vội ngừng chân lại vừa nói với Độc Cô Sách rằng:

-Đại ca đã nhận ra được huyền cơ diệu thị của bài thơ với bức tranh này chưa?

Độc Cô Sách đáp:

-Nếu Hưng đệ đã xét ra được, thử nói cho ngu huynh xem?

Độc Cô Hưng liền chìa cái quạt cho Độc Cô Sách xem rồi chỉ vào ba cảnh trúc đỏ, lộ vẻ đắc trí mỉm cười nói.

-Đại ca thử xem, nếu đại ca đứng ở phương vị cây trúc kia, thì ba cảnh trúc đó chẳng như là thế Kim Lê Điểm đầu trong Tam ảo Kiếm ảnh là gì? Còn những lá trúc đó chẳng giống như những bông kiếm hoa ở trên trời rớt xuống là gì??

Độc Cô Sách ngắm nhìn một hồi, rồi cũng thất thanh nói:

-Hưng đệ thông minh thực. Quả thực ba cây trúc này bên trong bao hàm một thế kiếm pháp tuyệt học!

Nghe thấy câu "kiếm pháp tuyệt học" Độc CôHưng lại nói tiếp:

-Sư phụ của đệ có tặng lại cho đại ca mấy chữ là "nhất kiếm thành danh" hình như có liên can với thế kiếm này cũng nên?

Độc Cô Sách nhìn kỹ cái quạt ấy, rồi nghiêm nghị nói:

-Xem như vậy, cảnh mai, mấy nét lan, mấy khóm trúc vàng kia chắc cũng như ba cảnh trúc tượng trưng ba thế tuyệt học khác cũng nên?

Độc Cô Hưng gật đầu đỡ lời:

-Đại ca nói rất đúng, chỉ dùng mắt xem như thế này khó mà biết rõ lắm sao đại ca không dùng kiếm mà bắt chước thử xem? Như vậy mới mong tìm hiểu được.

Nói xong, y liền rút thanh nhuyễn kiếm đưa ra cho Độc Cô Sách rồi nói tiếp:

-Đây là thanh Hàn Tây nhuyễn kiếm mà đại ca đã tặng cho đệ ở trên Lư Sơn ngày nọ, đại ca dùng nó để thay bút thì có lẽ thích hợp hơn.

Độc Cô Sách nhận thấy ý kiến của Độc Cô Hưng rất có lý, một tay đỡ lấy thanh nhuyễn kiếm rồi cứ theo những nét vẽ của Mai, Lan, Trúc, Cúc mà từ từ múa thử xem.

Thoạt tiên chàng vừa xem vừa múa, rất nhiên rất chậm rãi, nhưng chờ tới khi thuần thuộc rồi kiếm pháp của chàng nhanh như gió và lợi hại vô cùng.

Độc Cô Hưng đang đứng xem có vẻ cao hứng lắm, thì bỗng thấy Độc Cô Sách thu kiếm lại đứng ngẩn ra như người mất hồn vậy. Y liền ngạc nhiên hỏi:

-Đại ca làm sao thế?

Độc Cô Sách không trả lời câu hỏi của Độc Cô Hưng mà lại cứ đứng thừ người ra như kẻ mất hết hồn vía mồm thì lắm bả nói:

-Ta... ta hiểu rồi. Ta... ta hồ đồ thực!

Hai câu nói ấy của Độc Cô Sách đã làm cho Độc Cô Hưng thắc mắc không hiểu gì cả, sau y thấy Độc Cô Sách cứ đứng thừ người ra như kẻ mất hết hồn vía. Y liền vỗ vai Độc Cô Sách một cái và lớn tiếng nói:

-Đại ca nên tỉnh táo lại một chút. Chẳng hay đại ca đã hiểu biết rồi, hay vẫn còn hồ đồ?

Độc Cô Sách như người nằm mê mới thức tỉnh, cau mày lại gượng cười trả lời Độc Cô Hưng rằng:

-Hiền đệ, ngu huynh đã hiểu rồi! Thì ra Bán Kỳ lão nhân Nam Cung Giác chính là Tứ Chiêu đà đao, mà Đổng Bách Biểu lão tiên bối đã gặp gỡ năm xưa!

Vì Độc Cô Hưng đã nghe Độc Cô Sách kể qua câu chuyện đó, nên y vừa nghe Độc Cô Sách nói như vậy đã mừng rỡ khôn tả vội đỡ lời:

-Như vậy mấy nét lan, mấy khóm trúc, với ba cành trúc vẽ ở trên cái quạt, là bao hàm kiếm pháp tuyệt học mà chính là ba thế Trầm hương Cứu Mẫu, Ngô Cương phạt quế với Ngũ đỉnh khai sơn của Đổng Bách Biểu lão tiên bối đã truyền thụ cho đại ca, sau đại ca đổi thành Trầm Lôi uất hạ, Sảng khí nghênh thu với Thụy Tuyết phiêu đông, ba thế kiếm tuyệt học đó phải không?

Vẻ mặt ngơ ngác, Độc Cô Sách gật đầu đáp:

-Phải! Phải!

Độc Cô Hưng lại chỉ tay vào cái quạt vừa cười vừa nói:

-Ba thế Hạ, Thu, Đông đã đúng rồi, còn cái cành mai chắc thế nào cũng là thế võ có oai mãnh nhất tên là "Vạn tượng hồi xuân" mà Tứ chiêu đà đao không hề truyền thụ cho Đổng Bách Biểu phải không?

Độc Cô Sách gặt đầu đáp:
-Có lẽ thế!

-----oO-----